

Mirela Vladimira Olteanu

Tărâmul Făgăduinței

– Vol. 1 –

Partea a treia a seriei

De-a prinselea prin lume

Capitolul 1

În birou este plăcut și bine, chiar dacă suntem la început de ianuarie. Am și uitat cum era când anotimpul de afară dicta temperaturile în care lucram sau îmi petreceam serile acasă. Oriunde mă aflu, atmosfera se reglează artificial, după termostat, urcând peste douăzeci și câteva de grade Celsius în timpul iernii și coborând sub treizeci în lunile de vară, ajutată de aerul condiționat.

Sau, conform lumii în care mă aflu, suntem răsfățați într-un confort continuu, între 72 și 76 grade Fahrenheit, pentru că în Anglia, măsurătorile se fac pe alte scări de referință. Greutatea pe care mi-o controlez săptămânal, să nu cumva să mă rotunjesc prea tare mulțumită traiului bun, se calculează în *pounds* sau livre, pe limba mea. Și distanțele în *feet* sau picioare, și în mile.

Fac parte din mulțimea care își duce viața într-un mediu optim, protejat de intemperii și sărăcie, unde nevoile de bază sunt acoperite cu vârf și îndesat. Dar nu am uitat de unde vin. Apreciez cât de greu am ajuns aici, și ce am lăsat în urmă ca să beneficiaz de toate minunile tehnologiei și civilizației vestice. Ceea ce pentru colegii mei este de la sine înțeles și meritat doar pentru simplul fapt că există pe lume, pentru mine este câștigat cu greu, prin sacrificii incredibile, fără a dramatiza cătuși de puțin.

După cum mă avertizase vărul meu Grig, semnând un contract de muncă pentru o perioadă atât de lungă, a însemnat o obligație grea, care m-a legat de mâini și de picioare, înrobindu-mă în serviciul firmei Palmerston Engineering. Am rămas la mila lor de peste patru ani, și îmi voi recăpăta libertatea abia în toamnă, la începutul lui septembrie.

Aș fi nerecunoscătoare să mă plâng. Sunt o slugă plătită decent, chiar dacă nu mult peste salariul mediu calculat la economia capitalei, mai ridicat decât în restul țării. Am laptop, un calculator portabil pe care îl car după mine zilnic, și care este drept, îmi cam rupe umărul. Mi s-a dat și un apartament de serviciu, unde plătesc chirie foarte rezonabilă pentru că blocul este proprietatea companiei noastre.

Dacă solicit, la nevoie, am și mașină la dispoziție. Palmerston are o flotă de Land Rovers mai urâte decât ARO-ul nostru, pătrătoase, dar de nădejde. Când primim o misiune în cine știe ce colț de țară, semnăm doar de primire și luăm vehiculul din garaj. Dar eu sunt încă îngrozită de mersul pe partea stângă a drumului și prefer autobuzele și trenul, care nu au decât să meargă pe unde vor atât timp cât mă duc în Londra, sau unde mă trimite supervizorul meu. De aceea mi-am vândut în Paris și scuterul, înainte de a veni încoace, cu toate că iubisem Vespa dăruită de Carlo. Am anticipat însă că din păcate, nu mă voi adapta ușor la traficul 'în oglindă'.

Ridic ochii simțindu-l în apropiere și îi zâmbesc să știe că treaba merge bine și nu prevăd nici o problemă în terminarea raportului pe care îl așteaptă. Șeful este Senan Khader, un irakian stabilit în Marea Britanie când avea doar șaptesprezece ani. Încă are puțin

accent arab, și în mod sigur se vede pe fața lui de unde vine, dar este un gentleman desăvârșit și o plăcere de om să lucrez cu el.

Senan a lăsat de mult în urmă obiceiurile inconveniente de acasă, adică bea alcool și mănâncă carne de porc, la fel ca noi. Și-a păstrat religia mai mult în principiu, și îl bucură să ne povestească ce mai ține minte din cultura și tradițiile țării lui de baștină, mai ales când este vorba de mâncare.

Cu peste doi ani în urmă, când abia venisem în Anglia și încă nu îmi regăsisem foștii colegi din Paris, mă simțeam stingheră. Senan a fost cel care ne-a invitat pe mine și pe Liviu într-o seară, la el acasă, la cină. A fost o masă de neuitat, cu cei trei fii ai lui, între adolescență și studenție, cu soția care poartă – numai în intimitatea apartamentului lor luxos – veșminte tradiționale arăbești, și mai ales cu bucatele de care am rămas amorezată.

După ce am gustat salatele așa zis *Middle-Eastern* sau Mediteraneene, și aromele ciudate pe care le dau ei fripturilor, m-am convins că acest stil de mâncare va rămâne prima mea alegere, de câte ori voi avea ocazia să mă răsfaț în mod exotic. Evadarea din standardul bucătăriei europene se poartă frecvent în Marea Britanie, probabil pentru că englezii nu se laudă prea tare cu gătitul lor. Și fiindcă în mod cert, din câte colonii au avut în jurul globului, au importat nu numai ceaiuri și mirodenii, ci și o tonă de rețete culinare, inclusiv pe cei care le prepară, să fie siguri că iese o treabă ca lumea.

Complexul de locuințe unde stăm are restaurant propriu, Carter's Dish, unde mănânc de multe ori cu băieții de la birou, dacă avem chef de plimbare în pauza de masă, sau seara, cu Liviu, dacă nu am

timp să gătesc acasă. Alte dăți iau cina la Carter's cu Lucien, fostul coleg din Franța și actualul meu vecin.

În ciuda reputației proaste a britanicilor în acest domeniu, am fost profund impresionată de opțiunile meniului, nu foarte diverse dar extraordinar de gustoase. Bucătarul localului și-a câștigat tot respectul în ochii mei, fiind capabil să prepare cele mai delicioase și inedite feluri din carne, care nici nu mi-ar fi trecut prin cap că pot ieși atât de bine. Cine ar fi știut cât de divină poate fi burta de porc cu sos de ceapă caramelizată, ținută la cuptor până îi iese sufletul – și untura din ea – de țî se topește în gură?! Amintindu-mi vremurile de acasă, când Ceaușescu ne lăsa numai hartanele grase în galantarul măcelăriilor, regret că nu știusem pe atunci această rețetă.

Evident că gătesc și eu în fiecare săptămână, pentru că îl am pe Liviu, care la șaptesprezece ani este în plină creștere și a uitat de mult că fusese cândva mofuros. Adică mai strâmbă și acum din nas, dacă încerc să fac cine știe ce inovații gastronomice, dar în general face dezastru în frigider.

Eu, între mesele săptămânale cu colegii, la restaurant, și ieșirile din weekend, cu prietenul meu, am învățat ce înseamnă diversele stiluri culinare, îmbogățindu-mi cunoștințele generale pe această temă. Mâncarea de bază pentru noi a rămas, evident, meniul 'continental', cu obișnuitul amalgam între rețete rusești, grecești, și italienești, cu care am fost învățați acasă. Ne-am obișnuit însă și cu specialitățile franțuzești, turcești, din Ungaria, și așa mai departe. Și să nu uităm felurile chinezești și indiene, alternative preferate în Anglia. Mai ales a doua, dar nu de mine.

"Laura, are you absolutely sure there is enough time for you to wrap this matter up by the end of the week? I could ask the client for an extension, you know," vrea Senan să se asigure că îmi ajunge timpul să termin raportul, oferindu-se să solicite clientului o amânare, în beneficiul meu.

Își trage un scaun pe roțile în coasta mea, să nu mă privească de sus. Este un drăguț și face întotdeauna tot posibilul să nu mă simt presată de timp, și să nu mă grăbească. De aceea apreciez atât de mult că lucrez pentru el. Este un om deosebit de blând și capabil, care înțelege cât detaliu și efort intră în fiecare lucrare, cu graficele ei colorate și frazele pe care trebuie să le formulez în așa fel încât să nu sune alarmant, dar să portreteze corect situația de la fața locului.

Am ajuns atât de bună la chestia aceasta încât acum, cu specializarea încheiată în Franța și toate studiile necesare, nici nu mai introduc personal datele în calculator, decât dacă suntem în criză de oameni. În mod normal, alți angajați, mai noi și mai 'mici' decât mine, sunt responsabili cu *data entry*. La mine vin pachetele de rezultate doar pentru verificare, analiză, și paginarea produsului final. Eu sunt 'maestrul de sunet' căruia i se acordă de obicei câte zile – sau săptămâni – sunt necesare, care assemblează cifrele într-o serie de concluzii ilustrate și textuale, și care de multe ori le prezintă în persoană clientului, în ședința dării de seamă, cum se spunea la noi pe vremuri.

"Don't worry, Senan. I'm perfectly on time. It will be ready for your review and approval by Friday, and if you like it, you can set it up with their team and I'll go to London to deliver it, no problem," îmi afirm eu siguranța că până vineri voi avea raportul gata,

oferindu-mă să dau o fugă în Londra dacă se aprobă, să îl expun în fața echipei firmei care l-a solicitat.

Șeful întinde gâtul peste brațul meu, admirând colecția graficelor procentuale, histogramele și diagramele liniare prin care mă plimb pe ecran pentru beneficiul lui. Sunt toate profesionale, clare, construite în așa fel încât fiecare atribut esențial iese în evidență, chiar dacă apare în alb-negru sau în culori. Totul este etichetat individual, la perfecție, cu trimitere la referințele explicative din paragrafele documentului principal.

Și când mă gândesc că abia cu câțiva ani înainte, când eram încă la Paris, am lucrat prima oară cu un procesor de cuvinte, *Word Perfect*, recent instalat pe computerele din birou. Lucien Bisset, cel mai apropiat coleg de atunci, mă ajutase să nu panichez când literele începuseră să fugă în toate direcțiile, scăpate de sub control. Îmi arătase cum să traduc o coloană de cifre într-un grafic relevant, cu programul *Lotus 123*, și cum să construiesc o organigramă în *Flow Charting*.

Tot el mă învățase cum să transfer la sfârșit informațiile pe foi transparente, speciale pentru proiecția pe ecranul mare din sala de sedință. Sistemul funcționează ca un set de diapozitive uriașe pe format tehnic A4, sau așa zis de 'scrisoare', ușor diferit ca dimensiuni, conform standardului englez, în *inch*.

În mod sigur, talentul meu la desen cât și experiența de la Animafilm s-au dovedit neprețuite. Înțeleg că cei specializați în aceste așa numite *slides* sunt artiști adevărați, plătiți mai bine decât mine. Dar din moment ce rapoartele le încropesc singură, fac o economie semnificativă firmei și nu pot protesta, pentru că am

semnat cândva acele hârtii în care am fost de acord cu 'indiferent ce mi se dă de făcut și unde', până la împlinirea celor cinci ani.

Norocul meu este că îmi place ce fac zece ore pe zi. Este creativ, implică organizare logică și gândire analitică, apelează la tot ce am învățat până acum, și în același timp, se bazează pe înclinațiile mele artistice. Mă simt utilă, apreciată, am un șef extraordinar, și colegi simpatici.

În dreapta mea stă Michael, irlandezul. Un tip cu păr negru, ochi albaștri, și alură de gimnast în miniatură. La început, am avut amândoi probleme să ne înțelegem. Nu puteam pricepe nici măcar cum îl cheamă. Tot ce auzeam era "Maico". După ce l-am pus să repete de trei ori, l-am rugat să îmi spună pe litere.

În stânga mea este Stephen, scoțianul, care vorbește și el cu un accent de mă termină. Amândoi au aceleași dificultăți de limbă cu mine, a cărei engleză a fost deteriorată de cei doi ani la Cernavoda, în compania preponderentă a lui Michel Pelletier, din Quebec. Ulterior îmi stricasem și mai rău pronunția în Paris, cu Noël, Lucien, și ceilalți, ceea ce îi făcuse pe noii mei colegi să mă întrebe la început dacă nu cumva sunt franțuzoaică. Răsesem de ei și le spusese adevărul, ceea ce li se păruse extraordinar de interesant și exotic.

Mai lucrează și alte naționalități în birourile de la Palmerston. Ruși, de exemplu. Sașa Minkovski, bunul meu amic și fost tovarăș de suferință la Masteratul din Franța, fusese transferat înaintea mea în Anglia și ancorat la sediul central al firmei, în Londra.

Spre amuzamentul meu însă, sunt singura româncă, ceea ce mă face deosebită, o curiozitate aparte, demnă de atenția lor. Beneficiez

oricum de tratament special, fiind una din puținele femei pe care le avem în companie. De fapt, singura din Bristol, unde sunt eu, spre deosebire de Head Quarters-ul londonez, unde am mai văzut câteva tipe.

În concluzie, am rămas răsfățata biroului, în mijlocul colectivului total masculin, unde cu aproximație o duzină de bărbați se întrec între ei să mă trateze ca pe egala lor, să nu îi acuz de *sexual harrasment* sau ‘discriminare rasială’, sau de cine mai știe ce. OK, nu poate fi vorba de rasă, din moment ce sunt chiar mai albă decât Michael. Dar cineva, acolo sus, a decis să ocrotească toate segmentele populației ‘diferite’ de ceilalți împotriva posibilității oricărei jigniri.

Femeile sunt considerate principala categorie oropsită. Suntem descrise drept potențiale ținte ale abuzurilor de tip sexual, sau ale violenței. Urmează cei care au altă culoare a pielii decât noi, miile de indieni ajunși în Anglia din colonii, arabii, negrii, și asiaticii. Ultima grupă a celor ‘protejați’ de lege, ca monumentele naturii, sunt infirmii de toate felurile, inclusiv Lucien Bisset, care are altă orientare sexuală decât ‘majoritatea’.

Principiul în sine cuprinde o serie de noțiuni mai noi în lumea de afaceri și a muncii, introduse în ultimii ani. Deocamdată nu par încă înțelese pe deplin, dar în mod cert ne sunt bătute în cap la fiecare *meeting*, interzicându-ne cu strictețe să facem complimente, observații, aluzii, glume, și așa mai departe.

Evident, sunt mii de cazuri când atributele ‘cheie’ se suprapun. Putem avea de a face cu o femeie invalidă și creolă, care va avea prioritate absolută la angajare, la promovare, și în alte situații.

După cum a pus problema Stephen într-o zi, ‘majoritatea’ societății, adică bărbații caucazieni sănătoși, sunt definitiv în minoritate de cauză, fiind dezavantajați.

Eu și colegii mei cei mai apropiați am depășit barierele noilor legi impuse, și i-am informat că nu mă deranjează dacă ne tachinăm. Ca urmare, putem vorbi deschis între noi, spunând tot ce ne trece prin cap. Ceea ce, probabil că atât Michael cât și Stephen ar fi făcut-o oricum, fiind destul de britanici amândoi.

Senan se ridică de lângă mine, satisfăcut cu promisiunea mea, și se îndepărtează pieptănându-și absent cu degetele chica stufoasă și albă. Am vaga senzație că și în mintea lui am devenit într-un fel, ca și pentru nașul meu și Carlo, acea fiică pe care nu o are. Se arată oricând gata să îmi dea un sfat sau un ajutor, la nevoie, și îmi ia apărarea în fața celor de la sediul central, când îndrăznesc să îmi dea de lucru ceva nedemn pregătirii și talentelor mele.

“*Smoke break!*” declară irlandezul, împingându-și laptopul cât colo pe masă.

Vizavi de noi, Andrew, al treilea din grupul nostru, ridică nasul, incitat. Andy, cum îi mai spunem câteodată, este cel mai înalt dintre toți, dar chelește prematur și are o față copilărească, cu obraji plini și ochi mari, curioși. La început, când făcusem cunoștință cu ei toți și venise vorba de accente, băieții îmi explicaseră că el este singurul localnic din birou, născut în vestul Angliei, și pronunță cuvintele ca în zona Bristolului.

Când întrebasesm de curiozitate cum sună limba engleză adevărată, după părerea lor, îmi arătasera un scaun gol, în spatele nostru, zicând că “*Charles over there’s the only one speaking*